

MIJN NIET ZO PERFECTE LEVEN

Eerder verschenen van Sophie Kinsella

Shopaholic grijpt in
Shopaholic naar de sterren
Ik krijg je wel
Mag ik je nummer even?
Mini shopaholic
Wat spook jij uit?
Ken je me nog?
Shopaholic & baby
Aanpakken!
Shopalicious!
Hou je mond!
Shopaholic! zegt ja
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic!

Als Madeleine Wickham

Slapeloze nachten
De cocktailclub
Dubbel feest!
Zoete tranen
Het zwemfeestje
De vraagprijs
De tennisparty

Sophie Kinsella

Mijn niet zo perfecte leven

the house of books

Oorspronkelijke titel: *My Not So Perfect Life*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press an imprint of Transworld Publishers, London 2017

© Sophie Kinsella, 2017

© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder, 2017

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2017

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser, Amsterdam

© Omslagfoto: theartworks.inc.

Foto auteur: © John Swannell

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4820 0

ISBN 978 90 443 4821 7 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Nicki Kennedy

I

1

Ten eerste: het kan erger. Forenzen kan een stuk erger zijn, dat mag ik niet vergeten. Ten tweede: het is het waard. Ik wil in Londen wonen; ik wil dit doen; en forenzen hoort erbij. Het is een aspect van de Londen-ervaring, zoals het Tate Modern.

(Hoewel: het heeft weinig weg van het Tate Modern. Slecht voorbeeld.)

Mijn vader zegt altijd: wie A zegt, moet ook B zeggen. En ik wil B zeggen. Daarom ben ik hier.

Trouwens, het is prima, die wandeling van twintig minuten naar de metro. Leuk zelfs. De grijze decemberlucht voelt ijzig in mijn borst, maar ik voel me goed. De dag is begonnen. Ik ben onderweg.

Mijn jas is best warm, ook al kostte hij maar 9,99 pond en komt hij van de vlooiemarkt. Op het label aan de binnenkant stond CHRISTIN BIOR, maar dat heb ik eruit geknipt zodra ik thuis was. Als je werkt waar ik werk, kun je niet 'Christin Bior' in je jas hebben staan. Je zou een echt, vintage Christian Dior-label kunnen hebben. Of iets Japans. Of misschien helemaal geen label omdat je je kleren zelf maakt van retrostoffen die je bij Alfies Antique Market hebt gescoord.

Maar níét CHRISTIN BIOR.

Wanneer ik Catford Bridge nader, voel ik een knoop in mijn maag. Ik wil écht niet te laat komen vandaag. Mijn baas windt zich de laatste tijd nogal op over mensen 'die maar op de gekste tijden aan komen zetten', dus ben ik nog eens twintig minuten vroeger vertrokken, voor het geval het een slechte dag zou worden.

Ik zie het nu al: het wordt een godvergeten rottag.

Er zijn de laatste tijd veel problemen met onze metrolijn, ze blijven maar zonder enige waarschuwing metro's schrappen. Het probleem is dat je in de Londense spits niet zomaar een metro kúnt schrappen. Wat moeten alle mensen die van plan waren die metro te nemen? Verdampen?

Terwijl ik door het draaihekje loop, zie ik het al. De mensen staan in drommen op het perron, kijken naar het informatiescherm, verdringen elkaar, turen het spoor af, loeren kwaad naar elkaar en negeren elkaar tegelijkertijd.

O, god. Ze moeten minstens twee metro's hebben geschrapt, want dit ziet eruit als drie metroladingen mensen, die allemaal op de volgende wachten, in groepjes op strategische punten langs de rand van het perron.

Het is half december, maar hier is geen greintje kerstsfeer te kennen. Iedereen is te gespannen en te koud en te maandagochtendachtig. De enige feestelijke toets bestaat uit een paar sneu uitziende kerstlampjes en een reeks waarschuwingmeldingen over het vervoer gedurende de kerstdagen.

Ik raap al mijn moed bij elkaar, sluit me aan bij de massa en slaak een zucht van verlichting als de metro het station in rijdt. Niet dat ik deze metro ín zal komen. (De eerste metro in komen? Dat zou bespottelijk zijn.) Er staan mensen tegen de beslagen ramen geperst en als de deuren openschuiven, komt er maar één verfrommeld ogende vrouw naar buiten, die zichzelf probeert te bevrijden.

Desondanks rukt de massa op en op de een of andere manier weet een lading mensen zich naar binnen te wurmen voordat de metro vertrekt, waardoor ik een stukje dichterbij de rand van het perron sta. Nu moet ik alleen zien dat ik mijn plekje bewaak en die schriële gast met gel in zijn haar niet voor laat dringen. Ik heb mijn oordopjes uitgedaan om de mededelingen te kunnen horen, ik ben waakzaam en ben er klaar voor.

Forenzen in Londen komt neer op oorlogsvoering. Het is een

aanhoudende veroveringsslag; millimeter voor millimeter oprukken, zonder een moment rust. Want als je even niet oplet, duikt er iemand langs je heen. Of óp je.

Precies elf minuten later rijdt de tweede metro het station in. Ik dring naar voren met de massa en probeer me af te sluiten voor woedende uitroepen als: 'Opschuiven, graag.' 'Er is ruimte binnen!' 'Ze moeten gewoon opschuiven!'

Het is me opgevallen dat de mensen die in een metro zitten totaal anders kijken dan de mensen op het perron, en vooral degenen die een zitplaats hebben bemachtigd. Zij hebben de bergen bedwongen en Zwitserland bereikt. Ze kijken niet eens op. Ze weigeren hardnekkig, schuld bewust en opstandig elk contact: *Ik weet dat je buiten staat, ik weet dat het een verschrikking is en dat ik veilig binnen zit, maar ik heb ook geleden, dus laat me gewoon mijn Kindle lezen zonder dat je me een schuldgevoel bezorgt, oké?*

Er wordt geduwd en getrokken, iemand geeft me een zet, ik voel de vingers op mijn rug, en dan stap ik opeens de metro in. Nu moet ik een stang of een lus pakken, als ik maar iets pak, en dat gebruiken om verder te komen. Als je eenmaal een voet in de metro hebt, ben je erin.

Een man een eind achter me lijkt heel kwaad te zijn; ik hoor extra luid geschreeuw en gevloek. En opeens ontstaat er een vloedgolf achter me, als een menselijke tsunami. Ik heb dit nog maar een paar keer eerder meegemaakt en het is angstaanjagend. Ik word naar voren gestuwd zonder dat mijn voeten de grond raken. Als de metrodeuren zich sluiten, sta ik ingeklemd tussen twee mannen, een in pak en een in trainingspak, en een meisje dat een panini eet.

We staan zo dicht tegen elkaar aan dat haar panini maar een centimeter of vijf van mijn gezicht is. Telkens wanneer ze een hap neemt, ruik ik pesto, maar ik negeer het angstvallig. Zoals ik ook het meisje zelf negeer. En de mannen. Ook al voel ik de warme dij van de man in trainingspak tegen de mijne en kan ik de stoppels in zijn hals tellen. Als de metro eenmaal in beweging is gekomen, stoten

we continu tegen elkaar aan, maar niemand maakt oogcontact. Als je oogcontact maakt in de metro, bellen ze de politie of zo, denk ik.

Om mezelf af te leiden probeer ik de rest van mijn reis te plannen. Op Waterloo East ga ik checken welke lijn het gunstigst is. Ik kan de Jubilee-District nemen (duurt een eeuwigheid), of Jubilee-Central (die stopt verder van mijn werk), of de Overground (die nog verder van mijn werk stopt).

En nee, als ik had gewéten dat ik een baan in Chiswick zou krijgen, was ik niet in Catford gaan wonen, maar toen ik naar Londen kwam, was dat voor een stage in het oosten van de stad. (In de advertentie noemden ze het 'Shoreditch'. Het was absoluut níet in Shoreditch.) Catford was goedkoop en niet al te ver, en nu kan ik de huurprijzen in het westen van de stad gewoon niet aan. Daarnaast is het heen-en-weerreizen niet zó erg...

'Aargh!' gil ik als de metro schokt en ik met een ruk naar voren word gesmeten. Het meisje wordt ook naar voren gesmeten, haar hand schiet omhoog naar mijn gezicht en opeens, voordat ik het goed en wel besef, landt mijn open mond om het uiteinde van haar panini.

Wa-wát?

Ik ben zo ontdaan dat ik niet direct reageer. Ik heb een mond vol warm, deegachtig brood en gesmolten mozzarella. Hoe heeft dit kunnen gebeuren?

Ik klap in een reflex mijn mond dicht, een actie waar ik onmiddellijk spijt van heb. Hoewel... wat had ik anders kunnen doen? Ik kijk nerveus naar het meisje, met mijn mond nog vol.

'Sorry,' mompel ik, maar het komt eruit als 'Ówwie'.

'What the fuck?' roept het meisje ongelovig door de hele coupé. 'Ze jat mijn ontbijt!'

Het zweet breekt me uit van de stress. Dit is erg. Heel erg. Wat moet ik nu doen? De panini afbijten? (Niet goed.) Gewoon uit mijn mond laten vallen? (Nog erger. Gadver.) Er is geen manier om me uit deze situatie te redden, echt niet.

Ten slotte bijt ik een hap van de panini af, gloeiend van schaamte. Nu moet ik me door een mondvul zompig brood van een ander zien te kauwen terwijl iedereen kijkt.

‘Het spijt me echt,’ zeg ik verlegen tegen het meisje zodra ik de hap heb weten door te slikken. ‘Ik hoop dat de rest je nog smaakt.’

‘Nu lust ik het niet meer.’ Ze kijkt me woedend aan. ‘Jouw bacillen zitten erop.’

‘Nou, ik hoef jouw bacillen ook niet! Ik kon er niets aan doen, ik viel ertegenaan.’

‘Je viel ertegenaan,’ herhaalt ze sceptisch en ik gaap haar aan.

‘Ja! Natuurlijk! Ik bedoel, wat dacht je dan, dat ik het expres deed?’

‘Wie weet?’ Ze houdt haar hand beschermend om de rest van haar panini, alsof ik me plotseling op haar zou kunnen storten om nog een hap te nemen. ‘Londen zit vol lijpo’s.’

‘Ik ben geen lijpo!’

‘Je mag tegen mij aan “vallen” wanneer je maar wilt, snoes,’ mengt de gast in het trainingspak zich met een wellustige grijns in het gesprek. ‘Als je maar niet bijt,’ voegt hij eraan toe en in de coupé klinkt gelach.

Mijn gezicht lijkt nu in brand te staan, maar ik ga er níet op reageren. Dit gesprek is zelfs afgelopen.

Het volgende kwartier kijk ik strak voor me en probeer in mijn eigen kleine wereldje te blijven. Op Waterloo East stromen we allemaal de metro uit en ik adem opgelucht de koude, dampige lucht in. Ik ben zo snel als ik kan naar m’n andere metro, kies voor Jubilee-District en sluit me aan bij de massa rond de deuren. Intussen werp ik een blik op mijn horloge en onderdruk een zucht. Ik ben al drie kwartier onderweg en nog op geen stukken na waar ik moet zijn.

Wanneer iemand met een stilettohak op mijn voet trapt, krijg ik een flashback van pap die onze keukendeur opent, naar buiten loopt, zijn armen wijd spreidt om het uitzicht op de velden en de

eindeloze lucht te omvatten en zegt: ‘Dichter bij je werk kun je niet wonen, schat. Het kan niet dichterbij.’ Toen ik nog klein was, had ik geen idee wat hij bedoelde, maar nu...

‘Doorlopen! Dóórløpen, alsjeblijft!’ roept een man naast me op het perron zo hard dat ik in elkaar krimp. De metro is aangekomen en het is de gebruikelijke strijd tussen de mensen binnen, die denken dat ze al als haringen in een ton zitten, en de mensen buiten, die de gaatjes met geofende blik opnemen en vaststellen dat er nog wel twintig mensen bij kunnen, met gemak.

Ten slotte wurm ik me naar binnen, worstel me op Westminster naar buiten, wacht op de District Line en tjoek naar Turnham Green. Als ik uit het metrostation kom, kijk ik op mijn horloge en zet het op een rennen. Shit. Ik heb nog amper tien minuten.

Ons kantoor zit in een groot, flets gebouw dat Phillimore House heet. Als ik vlakbij ben, vertraag ik mijn pas, nog met bonzend hart. Er zit een megablaar op mijn linkerhiel, maar ik heb het gered en daar gaat het maar om. Ik ben op tijd. Er staat een lift te wachten, wonderbaarlijk genoeg. Ik stap erin en probeer mijn haar glad te strijken, want het is alle kanten op gevlogen toen ik door Chiswick High Road rende. De hele reis heeft al met al een uur en twintig minuten gekost en het zou erger kunnen...

‘Wacht!’ zegt een gebiedende stem, en ik verstijf. Er schrijdt een vertrouwde gestalte door de hal. Ze heeft lange benen, hooggehakte laarzen, dure highlights, een bikerjack en een oranje minirok in een reliëfstof waardoor alle andere kledingstukken in de lift er opeens oud en saai uitzien. Vooral mijn zwarte tricot rok van 8,99 pond.

Ze heeft waanzinnige wenkbrauwen. Sommige mensen krijgen gewoon waanzinnige wenkbrauwen toebedeeld, en zij is er een van.

‘Gruwelijke reis,’ zegt ze terwijl ze in de lift stapt. Haar stem is hees, koperachtig; een volwassen geluid. Het is de stem van iemand die weet hoe het zit, die geen flauwekul tolereert. Ze drukt met een gemanicuurd vinger op de knop van onze verdieping en we gaan omhoog. ‘Gruwelijk gewoon,’ zegt ze nog eens. ‘Het licht wilde

maar niet op groen springen op het kruispunt van Chiswick Lane. Het heeft me vijftientig minuten gekost om van mijn huis naar hier te komen. Vijftientig minuten!’

Ze vuurt een van haar indringende haviksblikken op me af en het dringt tot me door dat ze een reactie van me verwacht.

‘O,’ zeg ik zwakjes. ‘Arme jij.’

De liftdeuren gaan open en ze schrijdt naar buiten. Ik loop achter haar aan, zie hoe haar kapsel bij elke stap weer perfect op zijn plaats valt en ruik die aparte geur van haar parfum (uniek, speciaal voor haar gecreëerd bij Annick Goutal in Parijs, waar ze met haar man is geweest toen ze vijf jaar getrouwd waren.)

Dit is mijn baas. Dit is Demeter. De vrouw met het perfecte leven.

Ik overdrijf niet. Als ik zeg dat Demeter het perfecte leven heeft, is dat ook echt zo, neem dat maar van mij aan. Zij heeft alles wat je van het leven kunt wensen. Een baan, een gezin, een coole uitstraling. Check, check, check. Zelfs haar naam. Die is zo bijzonder dat ze geen achternaam (Farlowe) meer nodig heeft. Ze is gewoon ‘Demeter’. Zoals ‘Madonna’. ‘Hai,’ hoor ik haar aan de telefoon zeggen, met die zelfbewuste, luider-dan-gemiddelde toon van haar. ‘Met De-mééé-ter.’

Ze is vijfenveertig en ze is net iets meer dan een jaar executive creative director van Cooper Clemmow. Cooper Clemmow is een branding- en strategiebureau. We hebben een paar belangrijke cliënten, dus Demeter is ook belangrijk. Haar kantoor staat vol onderscheidingen, ingelijste foto’s van haar met beroemdheden en uitstallingen van producten die ze in de markt heeft helpen zetten.

Ze is lang en slank, ze heeft glanzend bruin haar en, zoals ik al zei, waanzinnige wenkbrauwen. Ik weet niet hoeveel ze verdient, maar ze woont in Shepherd’s Bush, in een verbijsterend huis waar ze meer dan twee miljoen voor schijnt te hebben betaald. Althans, dat heb ik van mijn vriendin Flora gehoord.

Flora heeft me ook verteld dat Demeter haar woonkamervloer uit Frankrijk heeft laten komen, dat het een slooppeukenhouten parketvloer is en dat het een fortuin heeft gekost. Flora staat het dichtst bij mij in de hiërarchie, als junior artdirector, en ze is een doorlopende bron van roddels over Demeter.

Ik ben zelfs een keer naar Demeters huis gaan kijken, niet omdat ik een sneue stalker ben, maar omdat ik toevallig in de buurt was en het adres wist en, nou ja, waarom zou je het huis van je baas níét even checken als je de kans krijgt? (Oké, heel eerlijk: ik wist alleen de naam van de straat. Het huisnummer heb ik gegoogeld toen ik er was.)

Het is uiteraard jaloersmakend smaakvol. Het ziet eruit als een huis uit een tijdschrift. Het is een huis uit een tijdschrift. Het heeft uitgebreid in *Livingetc* gestaan, met Demeter in haar zuiver witte keuken, elegant en creatief in een topje met retroprint.

Ik bleef er een tijdje naar staan kijken. Niet echt begerig, eerder verlangend. Vergerig. De voordeur heeft een prachtige tint groen, van Farrow & Ball of Little Greene, dat kan niet anders, met een oud uitziende klopper in de vorm van een leeuwenkop en een elegant, lichtgrijs stenen stoepje. De rest van het huis is ook best indrukwekkend, een en al geschilderde raamkozijnen en jaloezieën en een glimp van een houten boomhuis in de achtertuin, maar het was die voordeur die me niet losliet. En dat stoepje. Stel je voor dat je elke dag die mooie stenen treden af mag lopen, als een sprookjesprinses. Je zou je altijd fantastisch voelen 's ochtends.

Twee auto's op het terrein. Een grijze Audi en een zwarte Volvo SUV. Alles van Demeter is of fonkelnieuw en helemaal de trend (designer sapcentrifuge), of oud, authentiek en helemaal de trend (reusachtige antieke houten ketting die ze in Zuid-Afrika heeft gekocht). 'Authentiek' zou best weleens Demeters absolute lievelingswoord kunnen zijn; ze zegt het een keer of dertig per dag.

Demeter is getrouwd, uiteraard, en ze heeft twee kinderen, uiteraard, een zoon die Hal heet en een dochter die Coco heet. Ze

heeft ziljoenen vrienden die ze al 'een eeuwigheid' kent en ze loopt continu feesten, evenementen en designprijsuitreikingen af. Soms verzucht ze dat het al haar derde avond uit is die week en roept ze: 'Wat ben ik toch een masochist!' terwijl ze haar Miu Miu-schoenen aantrekt. (Ik breng vaak haar NET-A-PORTER-verpakkingen voor haar naar het oud papier, dus ik weet welke merken ze draagt. Miu Miu. Marni als het in de uitverkoop is. Dries van Noten. Ook vrij veel van Zara.) Maar als ze naar buiten loopt beginnen haar ogen te sprankelen en voor je het weet staan Cooper Clemmows Facebookpagina en Twitteraccount vol met haar foto's. Overall kom je haar tegen: Demeter met een wijnglas in haar hand, in een coole zwarte top (waarschijnlijk van Helmut Lang, daar houdt ze ook van), stralend lachend tussen de beroemde ontwerperstypes en helemaal volmaakt.

En het gekke is: ik ben niet jaloers. Niet echt. Ik wil Demeter niet zijn. Ik hoef haar spullen niet. Ik bedoel, ik ben pas zesentwintig, wat moet ik met een Volvo SUV?

Maar als ik naar haar kijk, voel ik een speldenprikje, een... iets en dan denk ik: zou ik zo kunnen zijn? Zou ik ooit zo kunnen zijn? Zou ik ook zo'n leven als Demeter kunnen krijgen, tegen de tijd dat ik het heb verdiend? Het gaat me niet alleen om de spullen, maar ook om het zelfvertrouwen. De stijl. De allure. De connecties. Ik zou het niet erg vinden om er twintig jaar over te moeten doen, integendeel, ik zou in de wolken zijn! Als je tegen me zei: 'Weet je, als je hard werkt, leid jij over twintig jaar zo'n leven,' zou ik nu meteen mijn mouwen opstropen en aan de gang gaan.

Alleen is het onmogelijk. Het zal er nooit van komen. Mensen hebben het wel over 'ladders' en 'carrièrepaden' en 'opklimmen', maar ik zie geen ladder of pad naar Demeters leven, hoe hard ik ook werk.

Ik bedoel, twee miljoen pond, voor een huis?

Twee miljón?

Ik heb het een keer uitgerekend. Stel dat een bank me ooit zoveel geld zou lenen, wat nooit zal gebeuren, dan zou het me met mijn

huidige salaris 193,4 jaar kosten om het af te betalen (en te leven, zeg maar). Toen ik dat getal op het scherm van mijn rekenmachine zag, moest ik een tikkeltje hysterisch schaterlachen. Mensen hebben het over de generatiekloof. Noem het maar gerust een afgrond. Een generatie-Grand Canyon. Geen ladder reikt van mijn positie in het leven naar die van Demeter, of er zou iets heel bijzonders moeten gebeuren, zoals de loterij, of rijke ouders, of een geniaal idee voor een website dat me een fortuin oplevert. (Denk niet dat ik het niet probeer. Ik probeer elke avond een nieuw soort beha uit te vinden, of caloriearme karamel. Het is nog niet gelukt.)

Maar goed. Ik kan niet op Demeters levensstandaard mikken, niet echt, maar wel op iets ervan. De haalbare dingen. Ik kan naar haar kijken, haar bestuderen. Ik kan leren op haar te lijken.

En, heel belangrijk, ik kan leren níet op haar te lijken.

Want, had ik het niet al gezegd? Ze is een nachtmerrie. Ze is perfect én ze is een nachtmerrie. Allebei tegelijk.

Net als ik mijn computer opstart, beent Demeter onze open kantoorruimte in, nippend van haar soja latte. ‘Mensen,’ zegt ze. ‘Mensen, luister even.’

Dat is nog zo’n lievelingswoord van Demeter: ‘mensen’. Ze komt onze ruimte binnen en zegt met die toneelschoolstem: ‘mensen’, en dan moeten we allemaal ophouden met waar we mee bezig zijn, alsof er een belangrijke groepsmededeling komt. Terwijl ze in féíte iets heel specifiek wil wat maar één iemand weet, maar aangezien ze amper kan onthouden wie van ons wat doet, of zelfs maar hoe we heten, moet ze het aan ons allemaal vragen.

Oké, dat is lichtelijk overdreven, maar meer ook niet. Ik ken niemand die zo slecht namen kan onthouden als Demeter. Flora heeft me een keer verteld dat Demeter in feite een echt visueel probleem heeft, iets met gezichtsherkenning, maar dat ze het niet wil toegeven omdat ze vindt dat het geen invloed heeft op haar vermogen om haar werk te doen.

Nou, nieuwsflits: dat heeft het wel.

En nog een nieuwsflits: wat heeft gezichtsherkenning te maken met het correct onthouden van een naam? Ik werk hier nu zeven maanden en ik durf te zweren dat ze nog steeds niet weet of ik Cath of Cat heet.

Ik heet Cat, toevallig. Een afkorting van Catherine. Omdat... nou ja. Het is een coole naam. Het is kort en kek. Het is tof. Het is Londens. Het is wie ik ben. Cat. Cat Brenner.

Hallo, ik ben Cat.

Hallo, ik heet Catherine, maar zeg maar Cat.

Oké, heel eerlijk: het is niet helemaal wie ik ben. Nog niet. Ik ben nog steeds een beetje Katie. Ik noem mezelf 'Cat' sinds ik hier ben komen werken, maar om de een of andere reden is het nog niet ingeklonken. Soms reageer ik niet zo snel als zou moeten wanneer iemand 'Cat' roept. Ik aarzel voordat ik ermee onderteken en een keer moest ik afschuwelijk genoeg een 'K' uitvegen die ik op zo'n grote kantoorverjaardagskaart had gezet. Gelukkig zag niemand het. Ik bedoel, wie weet er nou niet hoe ze zelf heet?

Maar ik ben vastbesloten Cat te worden. Ik zal Cat worden. Het is mijn gloednieuwe Londense naam. Ik heb drie banen gehad in mijn leven (oké, twee ervan waren stages), en bij elke volgende stap heb ik mijn nieuwe ik een beetje meer uitgevonden. De overstap van Katie naar Cat is er gewoon het laatst bij gekomen.

Katie is mijn thuis-ik. De Somerset-ik. Een boerenmeid met appelwangen en krullen, die je kunt uittekenen in een spijkerbroek, rubberlaarzen en een fleece die gratis bij een partij schapenvoer zat. Een meisje met een sociaal leven dat zich helemaal afspeelde in het dorpscafé of misschien de Ritzy in Warreton. Dat meisje heb ik achter me gelaten.

Al zolang ik me kan herinneren heb ik uit Somerset weggewild. Ik wilde naar Londen. Ik heb nooit posters van boybands aan mijn slaapkamermuur gehad, ik had de plattegrond van de metro. Posters van de London Eye en de Gherkin.

De eerste stageplaats die ik wist te bemachtigen was in Birmingham, en dat is ook een grote stad. Het heeft de winkels, de glamour, de bedrijvigheid... maar het is Londen niet. Het heeft niet die Londen-heid die mijn hart laat juichen. De skyline. De geschiedenis. Langs de Big Ben lopen en hem horen luiden, in het echt. In dezelfde metrostations staan die je in een miljoen films over de Blitz hebt gezien. Voelen dat je in een van de beste steden van de wereld bent, geen twijfel mogelijk, met afstand. In Londen wonen is als op een filmset wonen, van de dickensiaanse achterafstraatjes tot de fonkelende wolkenkrabbers en de geheime plantsoentjes. Je kunt zijn wie je maar wilt zijn.

Er is niet veel in mijn leven wat de top tien van een wereldwijd onderzoek zou halen. Ik heb geen toptienbaan, -garderobe of -flat, maar ik woon wel in een toptienstad. In Londen wonen is iets wat mensen overal ter wereld dolgraag zouden willen, en nu woon ik er. En daarom kan het me niet schelen dat het forenzen naar mijn werk een helse onderneming is en dat mijn slaapkamer ongeveer een vierkante meter groot is. Ik woon hier.

Ik kon hier niet meteen naartoe. Het enige aanbod dat ik na mijn studie kreeg, was bij een piepklein marketingbedrijf in Birmingham. Daar ging ik dus op in en ik creëerde onmiddellijk een nieuwe persoonlijkheid. Ik liet een pony knippen. Ik begon mijn haar elke dag steil te maken en chic op te steken. Ik kocht een bril met ongeslepen glazen en een zwart montuur. Ik zag er anders uit. Ik voelde me anders. Ik ging me zelfs anders opmaken, met elke dag supergedefinieerde lipliner en zwarte vloeibare eyeliner die zo opwipt in de buitenhoeken.

(Het heeft me een heel weekend gekost om te leren hoe je die eyeliner zo aanbrengt. Het is een echte vaardigheid, zoals trigonometrie, dus wat ik me afvraag is, waarom leren ze je dát niet op school? Als ik de baas was van dit land, zou je les krijgen in dingen die je wél je hele leven kunt gebruiken. Zoals: eyeliner aanbrengen. Belastingformulieren invullen. Wat te doen als je wc verstopt is en

je vader de telefoon niet opneemt en je op het punt staat een feest te geven.)

In Birmingham besloot ik ook mijn accent af te leren. Ik zat op de wc mijn eigen ding te doen toen ik een paar meiden hoorde die me belachelijk maakten. *Farrmer Katie* noemden ze me. En ja, ik was ontzet en ja, het stak. Ik had mijn hokje uit kunnen stormen en uit kunnen roepen: 'Alsof dat platte stadsaccent van jullie zo mooi is!'

Maar dat deed ik niet. Ik bleef gewoon zitten en dacht diep na. Het schudde me wakker. Tegen de tijd dat ik mijn tweede stageplaats kreeg, die in het oosten van Londen, was ik een ander mens. Ik was wijzer geworden. Ik zag er niet meer uit én ik klonk niet meer als Katie Brenner van Ansters Hoeve.

En nu ben ik helemaal Cat Brenner uit Londen. Cat Brenner die op een cool kantoor werkt met zogenaamd oude bakstenen muren, glanzende witte bureaus, aparte stoelen en een kapstok in de vorm van een naakte man. (Daar schrikt iedereen van, de eerste keer dat hij of zij hier komt.)

Ik bedoel, ik *bén* Cat. Ik word Cat. Ik moet alleen nog even leren niet met de verkeerde naam te tekenen.

'Mensen,' zegt Demeter voor de derde keer en het wordt stil in de kantoorruimte. We zitten er met zijn tienden, allemaal met andere functietitels en -omschrijvingen. Op de verdieping hierboven zitten een evenemententeam, een digitaal team en de mensen van de planning. Er is ook nog een groep creatievelingen, het zogenaamde 'visieteam' dat direct samenwerkt met Adrian, de directeur. En er zijn nog kamers voor personeelszaken en administratie of weet ik veel. Maar deze verdieping is mijn wereld en ik ben de allerlaagste in rang. Ik verdien veruit het minst en mijn bureau is het kleinst, maar je moet ergens beginnen. Dit is mijn allereerste betaalde baan en ik ben er elke dag dankbaar voor. En weet je, mijn werk is wél boeiend. In zekere zin.

Zo'n beetje.

Ik bedoel, het zal er wel van afhangen wat je onder 'boeiend'

verstaat. Ik werk momenteel aan een heel spannend project voor de lancering van een nieuwe, zelfschuimende koffiëcreamer in ‘cappuccinostijl’ van Coffeewite. Ik zit aan de researchkant. En wat dat in feite inhoudt, als je het over mijn dagelijkse werk hebt, is...

Nou ja. Het zit zo. Je moet realistisch zijn. Je kunt niet meteen die leuke, glamoureuze dingen doen. Dat snapt pap maar niet. Hij wil altijd dingen weten als: komen alle ideeën van mij? Of: ontmoet ik veel belangrijke mensen? Of: heb ik elke dag dure zakenlunches? Wat bespottelijk is.

En ja, ik zal me wel snel aangevallen voelen, maar hij begrijpt het niet, en het helpt echt niet als hij begint te grimassen en hoofdschuddend zegt: ‘Ben je wel echt gelukkig in de grote boze stad, Katie-lief?’ Ik ben gelukkig. Maar dat wil niet zeggen dat het niet zwaar is. Pap weet niets van banen, of van Londen, of van de economie, of van, weet ik veel, wat een glas wijn kost in een café in Londen. Ik heb hem niet eens verteld hoeveel ik precies aan huur betaal, want ik weet wat hij dan zou zeggen, hij zou zeggen...

O, god. Diep inademen. Sorry. Het was niet mijn bedoeling een niet ter zake doende tirade over mijn vader af te steken. Het gaat niet zo lekker tussen ons sinds ik na mijn studie ben verhuisd. Hij snapt niet waarom ik hier ben gaan wonen en zal het ook nooit snappen. En ik kan het proberen uit te leggen tot ik een ons weeg, maar als je Londen niet vóélt, zie je alleen het verkeer en de uitlaatgassen en hoe duur het is en dat je dochter ervoor heeft gekozen honderden kilometers bij je vandaan te gaan wonen.

Ik moest kiezen: mijn eigen hart volgen of het zijne niet breken. Ik denk dat ik uiteindelijk zijn en mijn hart een beetje heb gebroken. Wat de rest van de wereld niet snapt, want die denkt dat het normaal is dat je het nest verlaat en uitvliegt. Maar de rest van de wereld is niet mijn vader en mij, die al die jaren samen hebben gewoond, met zijn tweetjes.

Maar goed. Terug naar mijn werk. Mensen op mijn niveau spreken de cliënten niet, dat doet Demeter. En Rosa. Zij gaan buiten

de deur lunchen en komen opgewonden terug met blosjes op hun wangen en gratis monsters. Dan zetten ze een verkoopverhaal in elkaar, waar Mark en Liz meestal ook aan meedoen, en iemand van het digitale team, en soms Adrian. Hij is niet alleen directeur, maar ook medeoprichter van Cooper Clemmow en hij heeft een kantoor beneden. (Er was nog een oprichter, Max, maar die is voor zijn pensioen al naar het zuiden van Frankrijk vertrokken.)

Adrian is ongelooflijk, trouwens. Hij is een jaar of vijftig, heeft een dikke bos golvend, staalgrijs haar, draagt vaak een denim overhemd en ziet eruit alsof hij zó uit de jaren zeventig komt. Wat in zekere zin ook wel zo zal zijn. Hij is ook echt beroemd. Er hangen bijvoorbeeld foto's van oud-studenten achter de ramen van King's College, aan de Strand in Londen, en daar hangt Adrian ook tussen.

Maar goed, dat zijn de grote spelers. Ik zit niet op dat niveau, op geen stukken na. Ik zit aan de researchkant, zoals ik al zei, wat betekent dat wat ik feitelijk doe, deze week...

En moet je horen, voordat ik het vertel, het klinkt niet glamoureuus, oké? Maar het is ook niet zo erg als het klinkt.

Ik zit data in te voeren. Met name de resultaten van een grote enquête die we voor Coffeewite hebben gehouden over koffie, creamers, cappuccino en, nou ja, alles. Tweeduizend met de hand ingevulde enquêtes van acht bladzijden. Ja, ik weet het. Papier? Geen mens doet nog aan papieren enquêtes. Maar Demeter wilde 'op de ouderwetse toer' omdat ze ergens had gelezen dat uit onderzoek was gebleken dat mensen als ze met pen schrijven, vijftientig procent eerlijker zijn dan als ze online iets invullen. Of zoiets.

Dus daar zitten we dan. Of beter gezegd, daar zit ik dan, met nog vijf dozen vol enquêteformulieren.

Het kan wel een béétje vermoeiend worden, want het zijn telkens dezelfde vragen en de deelnemers hebben hun antwoorden allemaal met balpen ingevuld en niet alles is altijd goed leesbaar. De positieve kant is wel dat dit onderzoek het hele project gaat bepalen! Flora

was een en al: 'Mijn god, arme jij, Cat, wat een nachtmerrie!', maar eigenlijk is het fascinerend.

Hm. Ik bedoel, je moet het fascinerend máken. Ik gok bijvoorbeeld de inkomensklasse van de respondenten op basis van hun antwoord op de vraag over 'schuimdichtheid', en raad eens? Ik heb het meestal goed. Het is als gedachtelezen. Hoe meer antwoorden ik invoer, hoe meer ik over consumenten leer, of dat hoop ik althans...

'Mensen. Wat is er verdomme met Trekbix aan de hand?' onderbreekt Demeters stem mijn gepeins weer. Ze staat daar op haar stiletto's, haalt een hand door haar haar met dat ongeduldige, gefrustreerde 'wat mankeert iedereen toch?'-gezicht van haar.

'Ik heb er aantekeningen voor mezelf over gemaakt.' Ze scrolt door haar telefoon alsof wij er niet zijn. 'Ik weet het zeker.'

'Ik heb geen aantekeningen gezien,' zegt Sarah van achter haar bureau. Ze praat altijd op zachte, discrete toon. *Serene Sarah*, noemt Flora haar. Sarah is Demeters assistente. Ze heeft weelderige, rode lokken die ze in een paardenstaart draagt en een mooi, spierwit gebit. Zij is degene die haar eigen kleren maakt: fantastische retro-outfits in fiftiesstijl met klokrokken. En hoe ze ervoor zorgt dat ze niet krankzinnig wordt, ik heb geen idee.

Demeter moet de warrigste persoon van het heelal zijn. Het lijkt of ze dagelijks documenten kwijtraakt of zich in het tijdstip van een afspraak vergist. Sarah blijft altijd heel geduldig en beleefd tegen Demeter, maar je kunt haar frustratie van haar lippen aflezen. Die worden helemaal strak en er verdwijnt een mondhoek in haar wang. Ze moet er een meester in zijn e-mails namens Demeter te schrijven, in de stijl van Demeter, om de situatie te redden, verontschuldigen aan te bieden en dingen glád te strijken in het algemeen.

Ik weet dat Demeter een zware baan heeft. Bovendien moet ze aan haar gezin denken en de schoolconcerten of weet ik veel, maar hoe kun je nou zó'n warhoofd zijn?

'Juist. Gevonden. Waarom zaten ze in mijn privémap?' Demeter kijkt op van haar telefoon met die niet-begrijpende, schichtige blik

die ze soms in haar ogen heeft, alsof de wereld haar overweldigt.

‘Je moet het gewoon opslaan als...’ Sarah wil Demeters telefoon pakken, maar die trekt snel haar arm terug.

‘Ik weet wel hoe mijn telefoon werkt. Daar gaat het niet om. Waar het om gaat is...’ Ze breekt haar zin plotseling af en we wachten allemaal ademloos. Dat is ook zo’n gewoonte van Demeter: aan een fascinerende zin beginnen en dan halverwege zwijgen, alsof haar batterijen leeg zijn. Ik werp een blik op Flora, die haar ogen even naar het plafond laat rollen.

‘Ja. Já,’ vervolgt Demeter. ‘Hoe zit het met Trekbix? Want ik dacht dat Liz die e-mail zou beantwoorden, maar ik krijg net een nieuwe e-mail van Rob Kincaid waarin hij vraagt waarom hij niets van ons hoort. Dus?’ Ze draait zich vliegensvlug om naar Liz. Eindelijk richt ze zich tot degene die ze wil spreken; eindelijk komt ze tot leven. ‘Liz? Waar is het? Je had me uiterlijk gisteren een opzetje beloofd.’ Ze tikt tegen haar telefoon. ‘Het staat in mijn notulen van de maandagbespreking. Liz maakt opzetje. Regel één van de klantenzorg, Liz?’

De klant aan het handje houden, denk ik bij mezelf, al zeg ik het niet hardop. Dat zou te oenig zijn.

‘De klant aan het handje houden,’ declameert Demeter. ‘Van begin tot eind. Zorg dat de klant zich elke minuut van het proces veilig voelt. Dán heb je een tevreden klant. Je houdt Rob Kincaids handje niet vast, Liz. Zijn hand bungelt en hij is geen blijde eikel.’

‘Ik ben er nog mee bezig,’ zegt Liz blozend.

‘Nog steeds?’

‘Er gaat veel werk in zitten.’

‘Nou, werk dan een beetje door.’ Demeter werpt haar een vermanende blik toe. ‘En stuur het eerst naar mij ter goedkeuring. Niet zomaar naar Rob sturen. Vóór de lunchpauze, oké?’

‘Oké,’ prevelt Liz, die er zo te zien de pest in heeft. Ze doet niet vaak iets fout, Liz. Ze is projectmanager en ze heeft een ontzettend opgeruimd bureau en steil blond haar dat ze elke dag wast met een

shampoo met appelgeur. Ze eet ook veel appels. Ik heb het verband nooit eerder opgemerkt. Bizar.

‘Waar is die e-mail van Rob Kincaid?’ Demeter scrolt fronsend door haar telefoon. ‘Hij is uit mijn postvak verdwenen.’

‘Heb je hem per ongeluk verwijderd?’ zegt Sarah geduldig. ‘Ik stuur hem nog wel een keer naar je door.’

Dat is ook een vaste ergernis van Sarah: Demeter verwijderd continu e-mails in haar onoplettendheid en dan heeft ze ze opeens dringend nodig en raakt ze over haar toeren. Sarah zegt dat ze haar halve leven kwijt is aan het doorsturen van e-mails aan Demeter en goddank dat er nog íemand is die een efficiënt archiefsysteem heeft.

‘Zo.’ Sarah klinkt kordaat. ‘Ik heb je Robs e-mail gestuurd. Ik heb je zelfs al zijn e-mails gestuurd, voor de zekerheid.’

‘Dank je wel, Sarah.’ Demeter wordt weer rustig. ‘Ik snap niet waar die e-mail is gebleven...’ Ze staart naar haar telefoon, maar het lijkt Sarah niet te boeien.

‘Zo, Demeter, ik ga nu naar mijn EHBO-cursus,’ zegt ze naar haar tas reikend. ‘Weet je nog dat ik je erover heb verteld? Omdat ik de eerstehulpverlener ben?’

‘O.’ Demeter kijkt verbaasd en het is duidelijk dat ze het helemaal was vergeten. ‘Prima! Goed gedaan. Dus, Sarah, laten we even de koppen bij elkaar steken voor je gaat...’ Ze scrolt door haar telefoon. ‘Vanavond de London Food-onderscheidingen... Vanmiddag moet ik naar de kapper...’

‘Dat kan niet,’ onderbreekt Sarah haar. ‘Vanmiddag zit al helemaal vol.’

‘Wát?’ Demeter kijkt op van haar telefoon. ‘Maar ik heb een afspraak gemaakt bij de kapper.’

‘Voor morgen.’

‘Voor mórgen?’ Demeter klinkt ontzet en haar ogen flitsen weer heen en weer. ‘Nee. Ik heb een afspraak voor maandag.’

‘Kijk in je agenda.’ Zo te horen begint Sarah haar geduld te verliezen. ‘Het is op dinsdag, Demeter, altijd op dinsdag.’

‘Maar ik moet dringend mijn uitgroei laten bijwerken. Kan ik iemand afzeggen vanmiddag?’

‘Eerst komen die maispampensen. En daarna het team van Green Teen.’

‘Shit.’ Demeter grimast gekweld. ‘Shít.’

‘En over een kwartier heb je een telefonische vergadering. Mag ik nu weg?’ zegt Sarah getergd.

‘Ja. Ja. Ga maar.’ Demeter wuift haar weg. ‘Dank je, Sarah.’ Ze loopt met een diepe zucht terug naar haar kantoor met glazen wanden. ‘Shit, shit. O.’ Ze duikt weer op. ‘Rosa. Het Sensiquo-logo? We moeten het met een grotere letter proberen. Een inval toen ik aankwam. En probeer het schild in aquamarijn. Kun je met Mark overleggen? Waar is Mark?’ Ze werpt een bozige blik op zijn bureau.

‘Die werkt vandaag thuis,’ zegt Jon, een artdirector.

‘O,’ zegt Demeter wantrouwig. ‘Oké.’

Demeter gelooft eigenlijk niet in vanuit huis werken. Ze zegt dat je de flow kwijtraakt als mensen continu verdwijnen. Maar Mark had het contractueel laten vastleggen voordat Demeter er was, dus ze kan er niets tegen beginnen.

‘Wees maar niet bang, ik zal het tegen hem zeggen,’ zegt Rosa, die als een razende aantekeningen maakt. ‘Lettergrootte, aquamarijn.’

‘Super. O, en Rosa?’ Ze steekt haar hoofd weer om de hoek van de deur. ‘Ik wil het over een cursus Python hebben. Iedereen hier zou moeten kunnen programmeren.’

‘Wát?’

‘Programmeren!’ zegt Demeter ongeduldig. ‘Ik heb erover gelezen in *The Huffington Post*. Zet het op de agenda voor de volgende groepsbijeenkomst.’

‘Oké,’ zegt Rosa verbijsterd. ‘Programmeren. Goed.’

Als Demeter haar deur achter zich heeft gesloten, slaken we allemaal een zucht van verlichting. Zo is Demeter. Ze is onnavolgbaar. Haar proberen bij te houden is een uitputtingsslag.

Rosa tikt verwoed op haar telefoon en ik weet dat ze een krenge-

rig bericht over Demeter aan Liz stuurt. En ja, hoor, even later zegt Liz' telefoon *ping* en knikt ze veelzeggend naar Rosa.

Ik heb de kantoorintriges hier nog niet helemaal door; het is alsof ik midden in een soap ben beland. Maar wat ik wel weet, is dat Rosa op Demeters baan had gesolliciteerd en hem niet heeft gekregen. Ik weet ook dat ze knallende ruzie hebben gehad vlak voordat ik hier kwam. Rosa wilde meedoen aan een eenmalig, bijzonder project onder auspiciën van de burgemeester van Londen. Het ging om de promotie van een nieuw Londens sportevenement en hij had een team samengesteld uit medewerkers van reclamebureaus uit heel Londen. De *Evening Standard* noemde het 'een verzameling van de beste en intelligentste mensen van Londen'. Maar Demeter wilde Rosa niet mee laten doen. Ze zei dat ze Rosa 24/7 nodig had in haar team, wat gelul was. Sindsdien heeft Rosa een gloeiende hekel aan Demeter.

Flora's theorie is dat Demeter zo bang is dat haar jongere medewerkers haar voorbij zullen streven dat ze niemand iets gunt. Als je ook maar probéért de ladder te beklimmen, stampst ze je vingers fijn met haar Miu Miu-hakken. Naar het schijnt wil Rosa dolgraag weg bij Cooper Clemmow, maar er is niet veel werk in deze branche. Dus blijft die arme Rosa hier, zit ze opgezadeld met een baas die ze niet kan luchten of zien en gruwst ze van elke minuut van haar werkdag. Je ziet het aan haar kromme schouders en gefronste voorhoofd.

Mark heeft ook de pest aan Demeter, en hoe dat zit, weet ik ook. Demeter zou de supervisor moeten zijn van het ontwerpteam. Ze zou dus niet zelf moeten ontwerpen, maar ze kan zich niet bedwingen. Ontwerpen is Demeters ding. Ontwerpen en verpakken. Ze weet de namen van meer lettertypen dan je je kunt voorstellen en soms onderbreekt ze een vergadering, alleen maar om ons het ontwerp te laten zien van een verpakking die volgens haar zal aanslaan. Wat, nou ja, super is, maar het is ook een probleem, want ze bemoeit zich altijd overal mee.

Vorig jaar zou Cooper Clemmow bijvoorbeeld een bekende

vochtinbrengende crème, Drench, in een nieuw jasje steken en Demeter bedacht dat de verpakking zachtoranje met witte letters moest worden. Nou, het sloeg in als een bom, en we hebben er allerlei prijzen mee gewonnen. Iedereen blij, behalve Mark, het hoofd van de ontwerpafdeling. Naar het schijnt had hij al een andere verpakking ontworpen. Maar Demeter kwam met dat oranje-idee, maakte zelf een prototype en liet het zien tijdens een bespreking met de klant. En kennelijk voelde Mark zich ontzettend gekleineerd.

Het ergste is nog wel dat Demeter niet eens merkte dat Mark er de pest in had. Zulke dingen pikt ze niet op. Ze zegt alleen: ‘High five, goed gedaan, team, volgende project.’ En het werd zo’n hit dat Mark moeilijk zijn beklag kon doen. Ik bedoel, ergens heeft hij geboft: hij heeft veel lof gekregen voor die merkverjonging, die hij in zijn cv kan zetten en zo. Maar toch. Hij is stekelig en slaat zo’n sarcastische toon aan tegen Demeter dat ik ervan in elkaar krimp.

Het trieste is dat alle anderen op kantoor weten dat Mark veel talent heeft. Hij heeft bijvoorbeeld net de Stylesign-onderscheiding voor vernieuwing gewonnen. (Het schijnt een heel prestigieuze prijs te zijn.) Maar het is alsof Demeter niet beseft wat een fantastisch hoofd van de ontwerpafdeling ze heeft.

Liz is hier ook niet zo gelukkig, maar ze neemt het zoals het komt. Flora daarentegen zit de hele tijd op Demeter te katten, maar ik denk dat ze dat gewoon leuk vindt. Van de anderen weet ik het niet.

Ikzelf ben nog steeds de nieuweling. Ik werk hier pas zeven maanden, dus ik houd me gedeisd en spreek me zelden uit, al heb ik wel ambitie; ik heb ideeën. Ontwerpen is ook mijn ding en vooral typografie, daar hebben Demeter en ik het ook over gehad tijdens mijn sollicitatiegesprek.

Telkens wanneer er een nieuw project binnenkomt op kantoor, word ik enthousiast. Ik heb ontzettend veel opzetjes gemaakt in mijn vrije tijd. Logo’s, ontwerpconcepten, strategieën... Ik blijf ze maar aan Demeter e-mailen, om feedback van haar te krijgen, en

ze blijft maar beloven dat ze er echt naar zal kijken, als ze even tijd heeft.

Iedereen zegt dat je Demeter niet moet opjagen, want dan gaat ze door het lint. Ik wacht dus maar af, als een surfer die op een golf wacht. Ik kan best goed surfen, toevallig, en ik weet dat de golf zal komen. Op het juiste moment zal ik Demeters aandacht trekken. Ze zal naar mijn werk kijken, alles zal op zijn plaats vallen en ik zal over de golven van mijn leven kunnen surfen in plaats van er eindeloos tegenop te peddelen zoals nu.

Net als ik het volgende enquêteformulier van de stapel pak, komt Hannah binnen, ook een van onze ontwerpers. We snakken collectief naar adem en Flora kijkt om en trekt haar wenkbrauwen naar me op. Die arme Hannah moest vrijdag eerder naar huis. Ze voelde zich echt beroerd. Ze heeft de afgelopen twee jaar een stuk of vijf miskramen gehad, wat haar een beetje fragiel heeft gemaakt, en af en toe krijgt ze een paniekaanval. Vrijdag ook, dus Rosa zei dat ze naar huis moest gaan om bij te komen. In feite werkt Hannah waarschijnlijk het hardst van iedereen hier. Ik heb e-mails van haar gezien die om twee uur 's nachts waren verstuurd. Ze heeft wel wat rust verdiend.

'Hannah!' roept Rosa uit. 'Gaat het weer? Doe maar kalm aan vandaag.'

'Niets aan de hand,' zegt Hannah, die onze blikken mijdt terwijl ze op haar stoel schuift. 'Niets aan de hand.' Ze opent meteen een bestand en gaat aan het werk, nippend van een flesje gezuiverd kraanwater. (Cooper Clemmow heeft het merk gelanceerd, dus we hebben allemaal van die gratis flesjes in neonkleuren op ons bureau.)

'Hannah!' Demeter verschijnt in de deuropening van haar kamer. 'Daar ben je weer. Goed zo.'

'Niets aan de hand,' zegt Hannah voor de derde keer. Ik zie aan haar dat ze geen gedoe wil, maar Demeter loopt prompt naar haar bureau.

'Hannah, maak je alsjeblieft geen zorgen,' zegt ze met haar schal-

lende, autoritaire stem. ‘Helemaal niemand denkt dat je een aanstelster bent of zo. Zit daar dus maar niet over in.’

Ze knikt vriendelijk naar Hannah, beent terug naar haar kamer en sluit de deur achter zich. Wij kijken allemaal toe, met stomheid geslagen, en die arme Hannah zit er aangeslagen bij. Zodra Demeter weg is, wendt ze zich tot Rosa.

‘Vinden jullie me allemaal een aanstelster?’ hijgt ze.

‘Néé!’ roept Rosa uit, en ik hoor Liz prevelen: ‘Die trút van een Demeter.’

‘Hoor eens, Hannah,’ vervolgt Rosa, die naar Hannahs bureau loopt, door haar knieën zakt en haar recht aankijkt. ‘Je bent gewoon ge-Demeterd.’

‘Ja,’ valt Liz haar bij. ‘Je bent ge-Demeterd.’

‘Het overkomt ons allemaal. Ze is een tactloze trut, ze zegt stomme dingen, je moet gewoon niet naar haar luisteren, oké? Het is heel goed van je dat je er vandaag weer bent en we waarderen het allemaal dat je zo je best doet. Ja toch?’ Ze kijkt om zich heen en er klinkt applaus, waardoor Hannah gaat blozen van genoeg.

‘Demeter kan doodvallen,’ besluit Rosa kernachtig en dan loopt ze, begeleid door nog meer applaus, terug naar haar bureau.

Vanuit mijn ooghoek zie ik Demeter door haar glazen wand gluren, alsof ze zich afvraagt wat er aan de hand is. En ik heb bijna medelijden met haar. Ze heeft echt geen flauw idee.

2

We werken allemaal een uurtje in alle rust. Demeter is haar telefonische vergadering aan het houden in haar kamer, ik werk me door een stapel enquêteformulieren heen en Rosa laat een pot met retro-snoep rondgaan. Net als ik me afvraag hoe laat ik lunchpauze zal nemen, steekt Demeter haar hoofd weer om de hoek van haar deur.

‘Ik zoek...’ Haar ogen glijden door de kantoorruimte en blijven uiteindelijk op mij rusten. ‘Jou. Wat zit je te doen?’

‘Ik?’ zeg ik verbouwereerd. ‘Niets. Ik bedoel, ik ben aan het werk. Ik bedoel...’

‘Zie je kans om mij te komen helpen met iets...’ – ze laat een van haar Demeter-stiltes vallen – ‘... ánders?’

‘Ja!’ zeg ik, mijn zenuwen bedwingend. ‘Natuurlijk! Graag!’

‘Over vijf minuten, goed?’

‘Vijf minuten.’ Ik knik. ‘Absoluut.’

Ik richt me weer op mijn werk, maar de woorden vormen een waas voor mijn ogen. Het duizelt me van opwinding. Iets anders. Dat kan van alles zijn. Een nieuwe klant... een website... een revolutionair promotieconcept waar Demeter de weg voor wil vrijmaken... Wat het ook is, dit is mijn kans. Dit is mijn golf!

Het jubelt in mijn borst. Al die e-mails die ik haar heb gestuurd waren níét voor niets! Ze moet steeds naar al mijn ideeën hebben gekeken en ze denkt dat ik talent heb en ze heeft het ideale, meest bijzondere project afgewacht...

Met letterlijk bevende handen pak ik mijn laptop en een map met geprinte ideeën die ik in mijn la bewaar. Het kan toch geen kwaad

om haar mijn nieuwste werk te laten zien? Ik werk mijn lippenstift bij en spriets wat parfum op. Ik moet er vlot en zelfbewust uitzien. Ik mag geen fouten maken.

Na op de kop af vierenhalve minuut schuif ik mijn stoel achteruit. Het voelt alsof iedereen naar me kijkt. Daar gaan we dan. De golf bereikt zijn top. Mijn hart bonst en alles om me heen lijkt iets feller van kleur dan anders, maar ik probeer er nonchalant uit te zien terwijl ik tussen alle bureaus door naar Demeters kamer zigzag. Cool. Zo van: Ja, Demeter en ik houden even een onderonsje. We gaan met wat ideeën stoeien.

O, mijn god, stel dat het iets enorms is? Ik krijg opeens een visioen van Demeter en mij: we blijven tot laat op kantoor, eten een afhaalmaaltijd van de chinees, werken aan een waanzinnig, baanbrekend project, misschien zou ik een presentatie geven...

Ik kan pap erover vertellen. Misschien bel ik hem vanavond.

‘Eh, hoi?’ Ik klop op Demeters deur en duw hem een stukje open.

‘Cath!’ roept ze uit.

‘Ik heet eigenlijk Cat,’ zeg ik voorzichtig.

‘Natuurlijk! Cat. Mooi. Kom erin. Goed, ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik je dit vraag...’

‘Welnee!’ zeg ik snel. ‘Wat het ook is, ik kan het aan. Ik heb natuurlijk een ontwerpachtergrond, maar ik ben ook heel geïnteresseerd in bedrijfsidentiteit, strategie, digitale mogelijkheden... en zo...’

Ik begin te bazelen. Niet doen, Katie.

Shit. Ik bedoel, niet doen, Cat. Ik ben Cát.

‘Mooi,’ zegt Demeter afwezig terwijl ze een e-mail afmaakt. Ze verzendt hem, draait zich om en kijkt verbaasd naar mijn laptop en portfolio. ‘Wat is dat allemaal?’

‘O.’ Ik word rood en neem de map onhandig onder mijn andere arm. ‘Ik dacht gewoon... ik neem wat dingen mee... een paar ideeën...’

‘Nou, leg weg,’ zegt Demeter ongeïnteresseerd en ze begint in

haar bureaula te rommelen. ‘Goed, ik vind het vervelend dat ik het je moet vragen, maar ik ben echt ten einde raad. Mijn agenda is een nachtmerrie en ik heb die vervloekte onderscheidingen vanavond. Ik bedoel, ik kan me overal laten föhnen, maar mijn uitgroei is een ander verhaal, dus...’

Ik kan haar niet goed volgen, maar dan zwaait ze opeens verwachtingsvol met een doos naar me. Het is een doos Clairol en een duizelingwekkend moment lang denk ik: gaan we Clairol vernieuwen? Mag ik helpen Clairol te vernieuwen? O, mijn god, dit is gigantisch...

Dan slaat het besef van de werkelijkheid toe. Demeter ziet er niet opgewonden uit, alsof ze op het punt staat een internationale merknaam opnieuw vorm te geven. Ze ziet er verveeld en een beetje ongeduldig uit. En nu dringen de woorden echt door tot mijn brein: ‘... mijn uitgroei is een ander verhaal...’

Ik kijk nog eens goed naar de doos. CLAIROL NICE ’N EASY ROOT TOUCH-UP. DONKERBRUIN. UITGROEI BIJWERKEN IN TIEN MINUTEN!

‘Je wilt dat ik...’

‘Je bent een engel.’ Demeter werpt me een van haar magische glimlachjes toe. ‘Dit is mijn enige vrije moment deze hele dag. Mag ik een paar e-mails versturen terwijl je bezig bent? Ik zou maar beschermende handschoenen aantrekken als ik jou was. O, en zorg ervoor dat je niet op de vloerbedekking knoeit. Misschien kun je ergens een oude handdoek vinden of zo?’

Haar uitgroei. Dat bijzondere, ideale project is het bijwerken van haar uitgroei.

Ik voel me alsof ik de golf over me heen heb gekregen. Ik voel me doorweekt, verformfaaid, met zeewier behangen, een complete loser. Zie het nou maar onder ogen, ze is haar kamer niet eens uit gekomen om mij eruit te pikken. Weet ze eigenlijk wel echt wie ik ben?

Als ik weer naar buiten kom, me afvragend waar ik in vredesnaam

een oude handdoek vandaan moet halen, kijkt Liz belangstellend op van haar scherm.

‘Waar ging dat over?’

‘O,’ zeg ik, en ik wrijf over mijn neus om tijd te rekken. Ik vind het verschrikkelijk om te laten merken hoe teleurgesteld ik ben. Ik voel me zo’n oen. Hoe heb ik ooit kunnen denken dat ze mij zou vragen Clairol te vernieuwen? ‘Ze wil dat ik haar uitgroei doe.’ Ik probeer onverschillig te klinken.

‘Haar uitgroei?’ herhaalt Liz. ‘Hoe bedoel je, vérvén? Dat meen je toch niet?’

‘Schandalig!’ mengt Rosa zich in het gesprek. ‘Dat staat níét in je functieomschrijving!’

Overal om me heen wippen hoofden omhoog en ik voel een collectieve golf medeleven. Medelijden, zelfs.

‘Het geeft niet,’ zeg ik schouderophalend.

‘Dit is nog erger dan de korsetjurk,’ zegt Liz suggestief.

Ik heb gehoord dat het hele team ooit heeft geprobeerd Demeter in een korsetjurk te hijsen waarvan ze niet wilde toegeven dat hij te klein was. (Uiteindelijk kwamen er een kleeerhanger en brute kracht aan te pas.) Uitgroei schijnt duidelijk nog vernederender te zijn.

‘Je mag het weigeren, hoor,’ zegt Rosa, de strijdbaarste persoon op kantoor. Maar zelfs zij klinkt niet overtuigd. Als je net komt kijken in een branche met een zo moordende concurrentie als deze, ben je zo ongeveer tot alles bereid, zo zit dat. Dat weet zij net zo goed als ik.

‘Geen punt!’ zeg ik zo opgewekt mogelijk. ‘Ik heb toevallig altijd gedacht dat ik een goede kapster zou zijn. Het is mijn reserve-carrière.’

Het levert me een hartelijke lach van iedereen op en Rosa biedt me een van haar superdure koekjes van de bakker op de hoek aan. Het is dus niet alleen maar kommer en kwel. En terwijl ik bij de dames-wc een paar papieren handdoeken pak, besluit ik: ik ga dit als een kans zien. Het is niet bepaald het vertrouwelijke gesprek waarop

ik had gehoopt, maar het blijft een onderonsje, toch? Misschien kan dit alsnog mijn golf worden.

Maar o, god. Bah.

Ik weet nu dat ik geen reservearrière als kapster heb. Andermans hoofdhaar is walgelijk. Zelfs die van Demeter.

Terwijl ik het papperige verfspul begin aan te brengen, probeer ik zo veel mogelijk een andere kant op te kijken. Ik wil haar bleke, blote hoofdhaar niet zien, of de vlokjes roos, en ik wil er niet over nadenken wanneer ze haar uitgroei voor het laatst heeft bijgewerkt.

Wat trouwens heel kortgeleden moet zijn. Er is vrijwel geen grijs te zien; ze moet paranoïde zijn. Wat eigenlijk wel logisch is. Demeter is zich er megabewust van hoe oud zij is en dat wij allemaal jonger zijn. Maar dat overcompenseert ze dan weer door elke internetgrap eerder te kennen dan wie ook, elk roddeltje over de sterren, elke nieuwe band en elke... alles.

Demeter is de meest bijdetijdse trendsetter van de mensheid. Ze heeft de nieuwste technische snufjes eerder dan wie ook. Zij heeft dat niet te missen designerstuk van H&M vóór ieder ander. Andere mensen kamperen de hele nacht bij de winkel om het te bemachtigen... Demeter hééft het gewoon op de een of andere manier.

Of neem nou restaurants. Ze heeft in de loop der jaren aan een paar heel grote restaurantnamen gewerkt, dus ze heeft ziljoenen connecties. Daarom gaat ze nooit naar een restaurant, behalve als het wordt geopend. Of, nog beter, als het nog niet open is, behalve dan voor bijzondere, belangrijke mensen zoals zij. Zodra de gewone mensen er dan in mogen, of als het een goede recensie krijgt in *The Times*, vindt ze er niets meer aan en zegt: 'Tja, het kon er wel mee door, tot ze het verpestten,' en dan zoekt ze iets nieuws.

Ze is dus intimiderend. Ze is niet snel onder de indruk. Ze heeft altijd een beter weekend gehad dan wie dan ook, ze heeft altijd een beter vakantieverhaal dan wie dan ook, als iemand een beroemd-

heid op straat ziet, heeft zij altijd bij die persoon in de klas gezeten, of ze heeft een petekind dat verkering heeft met de broer van de beroemdheid of zoiets.

Maar vandaag laat ik me níét intimideren. Ik ga een intelligent gesprek voeren en als de tijd rijp is, een strategische zet doen. Ik moet alleen nog bedenken wat die strategische zet precies moet inhouden...

‘Oké?’ zegt Demeter, die druk zit te tikken achter haar beeldscherm en totaal geen oog voor me heeft.

‘Prima!’ zeg ik, en ik doop de kwast weer in de smurrie.

‘Als ik jullie meiden iets wil adviseren, is het dat je niet grijs moet worden. Zó vervelend. Hoewel...’ Ze draait zich even met stoel en al naar me om. ‘Jij hebt zo’n muizige haarkleur dat het niet eens zou opvallen.’

‘O,’ zeg ik bedremmeld. ‘Eh... fijn?’

‘Hoe is het trouwens met Hannah? Het arme kind. Ik hoop dat ik haar gerust heb kunnen stellen.’ Demeter knikt zelfingenomen en neemt een slok koffie terwijl ik met stomheid geslagen naar haar achterhoofd kijk. Moest dat een poging voorstellen om Hannah gerúst te stellen?

‘Tja...’ Ik weet niet wat ik zeggen moet. ‘Ja. Ik denk dat het wel goed met haar gaat.’

‘Uitstekend!’ Demeter zet het weer op een typen, nu nog energiever, terwijl ik mezelf in stilte de les lees. Kom op, Katie.

Ik bedoel, kom op, Cat. Cát.

Hier ben ik. Bij Demeter op de kamer. Alleen zij en ik. Dit is mijn kans.

Ik laat haar mijn ontwerpen voor Wash-Blu zien, besluit ik in een opwelling. Alleen kieper ik ze niet gewoon op haar bureau, ik doe het subtieler. Ik knoop eerst een gesprek aan. Om een band te scheppen.

Ik kijk zoekend naar inspiratie naar Demeters immense prikbord. Ik ben hier nog maar een paar keer geweest, maar ik kijk altijd naar

het prikbord om te zien wat er nieuw is. Het is alsof Demeters hele fantastische leven is samengebald in een collage van beelden, aandenkens en zelfs staaltjes stof. Er zijn geprinte ontwerpen voor merken die zij heeft opgebouwd. Voorbeelden van bijzondere lettertypen. Foto's van keramiek en moderne meubelklassiekers van halverwege de vorige eeuw.

Er zijn knipsels en foto's van haar bij evenementen. Er zijn foto's waarop ze met haar gezin skiet en zeilt en op schilderachtige stranden staat, allemaal in fotogenieke kleren. Ze zouden er niet perfecter uit kunnen zien. Haar man schijnt het een of andere superslimme hoofd van een denktank te zijn, daar staat hij in smoking naast haar op de een of andere rode loper. Hij houdt liefdevol haar arm vast en ziet er gepast adembenemend en intelligent uit. Demeter zou het niet voor minder doen.

Zal ik naar de kinderen informeren? Nee, te persoonlijk. Mijn blik zwerft door de kamer, over alle stapels papier. Nog zoiets wat Sarah tot waanzin drijft: als Demeter haar vraagt e-mails te printen. Ik hoor haar vaak vanaf haar bureau prevelen: 'Mens, lees ze toch van het scherm.'

Op de plank naast Demeter staat een rij boeken over merkstrategie, marketing en ontwerp. Het zijn voornamelijk standaardtitels, maar er is er een bij die ik nog niet heb gelezen, een oude pocket met de titel *Onze visie*, ik kijk er nog eens goed naar.

'Is dat *Onze visie* een goed boek?' vraag ik.

'Geniaal,' antwoordt Demeter, die even ophoudt met typen. 'Het is een reeks gesprekken tussen ontwerpers uit de jaren tachtig. Heel inspirerend.'

'Mag ik het misschien... lenen?' vraag ik voorzichtig.

'Ja hoor.' Demeter draait haar hoofd even en neemt me verbaasd op. 'Ga je gang. Veel plezier ermee.'

Terwijl ik het boek pak, zie ik een doosje op dezelfde plank staan. Het is een van Demeters beroemdste triomfen, het Redfern Raisin-doosje met de snoezige hengseltjes van rood koord. Iedereen vindt

die hengseltjes nu heel gewoon, maar destijds was nog niemand op het idee gekomen.

‘Ik heb me altijd afgevraagd hoe dat ging met Redfern Raisins,’ flap ik eruit. ‘Hoe heb je die hengsels erdoor gekregen? Ze moeten wel duur zijn.’

‘O, dat zijn ze ook,’ knikt Demeter, die nog steeds zit te typen. ‘Het was een nachtmerrie om de klant over te halen, maar toen kwam het allemaal op zijn pootjes terecht.’

‘Op zijn pootjes terecht’ is zacht uitgedrukt. Het was een sensatie, en de verkoop van Redfern Raisins steeg tot ongekende hoogten. Ik heb er artikelen over gelezen.

‘Maar hoe kreeg je het voor elkaar?’ dring ik aan. ‘Hóé heb je de klant overgehaald?’

Ik vraag het niet alleen om het gesprek gaande te houden, ik wil het echt weten. Want misschien werk ik zélf nog eens aan een project en wil ik een superduur detail erdoor zien te krijgen, en ligt de klant dwars, dan zal ik me Demeters wijze raad herinneren en zegevieren. Als zij Meester Shifu is, ben ik haar Kung Fu Panda, maar dan met minder kung fu. (Denk ik.)

Demeter is opgehouden met typen en draait zich om alsof ze de vraag eigenlijk zelf ook wel boeiend vindt.

‘Wat wij doen in ons werk,’ zegt ze bedachtzaam, ‘is evenwicht zoeken. Aan de ene kant is het een kwestie van naar de klant luisteren. Interpretieren. Respons geven. Maar aan de andere kant moet je de moed hebben om voor grootse ideeën te gaan. Voor je overtuiging op te komen. Je moet een beetje vasthoudend zijn. Ja?’

‘O, zeker,’ zeg ik, en ik probeer er zo vasthoudend mogelijk uit te zien. Ik frons mijn wenkbrauwen en houd de verfspatel stevig vast. Ik hoop dat ik al met al uitstraal: Vasthoudend. Alert. Een verbazend boeiende, nieuwe medewerker met een naam die de moeite van het onthouden waard is.

Maar Demeter lijkt mijn vasthoudende, alerte signalen niet op te merken. Ze kijkt weer naar haar beeldscherm. Snel, waar kunnen

we het verder nog over hebben? Voordat ze weer kan beginnen te typen zeg ik gehaast: ‘Dus, eh, ben je al naar dat nieuwe restaurant in Marylebone geweest? Die Nepalees-Britse fusientent?’

Het is net kattenkruid. Ik noem het hotste restaurant van dit moment en Demeter hapt.

‘Toevallig wel,’ zegt ze, zo te horen verbaasd dat ik ernaar vraag. ‘Een paar weken geleden. En jij?’

En ik?

Wat denkt ze, dat ik vijftientig pond kan uitgeven aan een bord met knoedels?

Maar ik kan het niet opbrengen om te zeggen: ‘Nee, ik heb er gewoon in een blog over gelezen, want meer kan ik niet betalen, aangezien Londen de op vijf na duurste stad van de wereld is, of had je dat nog niet door?’

(Al bekijk ik het graag van de zonnige kant, Londen is minder duur dan Singapore. Het zet je wel aan het denken: wat zou alles in hemelsnaam in Singapore wel niet kosten?)

‘Ik ben van plan ernaartoe te gaan,’ zeg ik na een korte stilte. ‘Hoe vond je het?’

‘Ik was onder de indruk.’ Demeter knikt goedkeurend. ‘Wist je dat de tafels handgemaakt zijn in Kathmandu? En het eten is een uitdaging, maar aards. Heel authentiek. Alles biologisch, uiteráárd.’

‘Uiteráárd.’ Ik imiteer haar ernstige toon, die zegt: dit is niet iets om grapjes over te maken. Als Demeter haar godsdienst op een formulier zou moeten invullen, zou ze volgens mij ‘biologisch’ invullen.

‘Heeft de chef-kok niet eerst bij Sit, Eat gewerkt?’ vraag ik terwijl ik de kwast weer in de papperige verf doop. ‘Hij komt niet uit Nepal.’

‘Nee, maar hij heeft een Nepalese adviseur en hij heeft er twee jaar gezeten...’ Demeter draait haar stoel en neemt me nog eens kritisch op. ‘Jij kent je restaurants, hè?’

‘Ik houd van eten.’

Wat ook zo is. Ik lees restaurantbesprekingen zoals anderen hun horoscoop lezen. Ik heb zelfs een lijstje in mijn tas van alle top-restaurants waar ik nog eens zou willen eten. Ik heb het een keer voor de grap opgesteld met mijn vriendin Fi en het is gewoon in mijn tas blijven zitten, als een talisman.

‘Wat vind je van Salt Block?’ vraagt Demeter streng, alsof ze me test.

‘Ik vind dat je daar de zee-egel zou moeten eten,’ antwoord ik prompt.

Dat heb ik overal gelezen, in elke recensie, elk blog. Alles draait om die zee-egel.

‘De zee-egel.’ Demeter fronsht haar voorhoofd en knikt. ‘Ja, daar heb ik over gehoord. Die had ik moeten nemen.’

Ik zie dat het haar dwarszit. Ze heeft het cruciale gerecht gemist. Nu moet ze terug om het alsnog te bestellen.

Demeter werpt me een korte, indringende blik toe en dan draait ze zich weer om naar haar computer. ‘Als we weer een etenswaren-project krijgen, zet ik jou erop.’

Er schiet een ongelovige blijdschap door me heen. Was dat echt een blijk van goedkeuring van Demeter? Heb ik iets beréíkt?

‘Ik heb aan de herlancering van The Awesome Pizza Place in Birmingham gewerkt,’ breng ik snel onder haar aandacht. Het stond in mijn cv, maar dat moet ze vergeten zijn.

‘Birmingham,’ herhaalt Demeter afwezig. ‘O, ja.’ Ze typt even als een razende en voegt er dan aan toe: ‘Je hebt geen accent.’

O, god. Ik ga niet vertellen dat ik me van mijn accent heb bevrijd. Het is te gênant. En wat boeit het trouwens waar ik vandaan kom? Ik ben nu een Londenaar.

‘Ik ben misschien het type niet voor een accent,’ zeg ik om het onderwerp af te sluiten. Ik wil het niet hebben over waar ik vandaan kom, ik wil mijn doel nastreven. ‘Dus, eh... Demeter? Weet je, de vernieuwing van Wash-Blu die we binnen willen halen? Nou, ik heb wat ontwerpjes voor het nieuwe logo en de verpakking gemaakt.